

VII

Вчительша насилу діждалась дня, так брала її нетерплячка розказать Сусані Уласівні, що говорили про о. Артемія в писаря. Напившись вранці чаю, вона прибралась, причепурилась і побігла до Сусани Уласівни. О. Артемія не було вдома. Вчительша розказала Сусані Уласівні та Ваті усе дочиста, що говорили і як сміялись з їх вчора ввечері у писаря. Слухаючи те гидке оповідання, Сусана Уласівна ледве дихала од гніву. Ватя то червоніла, то блідла.

— От такі-то люде оті писарі! — скінчила вчительша. — Я їх добре знаю. Далися вони мені взнаки, їдять, п'ють у вас і вас судять та гудять поза очі. В вічі такі добрі та привітні, а поза очі глузують з вас, докладають жартів та піднімають вас на сміх.

Сусана Уласівна сиділа мовчки, страшенно зобиджена. Її гордовитість була дуже збурена смішними карикатурами.

Ватя, зневірена в Леонідові Семеновичу, ледве вдержувала сльози. Вона тепер тільки пойняла віри тому, що розказував про Леоніда Семеновича Добриловський.

Вчительша посиділа трохи й швидко попрощалась та й пішла. Вертаючись додому, вона зумисне пройшла проз писареву хату, проз самісінькі вікна, щоб натякнуть писарші, де вона тільки що була. Радими очима вона кинула погляд на писареві вікна. З вікна виглядала писарша. Їх очі зустрілись. Писарша вловила вчительшин погляд, веселий, насмішкуватий, і догадалась, що вчительша щось вчинила дуже недобре для неї.

— Щось у нашої вчительші сьогодні великодні очі: неначе тільки що паски та поросятини наїлась. Дивись, як поглядає на мене та регочеться очима, — сказала писарша до свого чоловіка.

— Мабуть, якусь коверзу вчинила та «раденька, що дурненька», — обізвався писар, — нехай собі радіє на здоров'я! Нам це не вадить.

— Ой, завадить! Я її вдачу добре знаю, — сказала писарша, — ож побачиш, ож поназдивишся!

В той час як вчительша розказувала за вчорашню розмову в писаря, Ватя сиділа, неначе здерев'яніла. Вона почувала, що голова в неї починає морочиться. Глянула вона на завіси коло вікон — тоненька сітка завіс ніби затрусилась перед її очима, як соняшне марево, затрусилась крізь сльози, що налились в її очі й от-от були напоготові покотиться краплями по щоках. Сльози блищали в її очах; віка були повні сліз. Ватя тільки од сорому перед вчительшею ледве вдержувала їх. Молода дівчина вже була утворила собі в мріях ніби якийсь рай, повний кохання, рай в іншому, кращому житті. Вона жила в тому раї й була щаслива тим мрійним життям. Тепер вона примітила, що усі ті мрії розходяться, мов дим, мов туман. Перед її очима неначе зникали пишні декорації сценічної картини: пишні зелені садки, алеї, квітники й фонтани одсовувались набік; пишні палаци, портики ніби помаленьку входили під землю; синє, прозоре, тепле небо повилось і піднялося вгору; легкі рожеві хмарки розійшлися димом; несподівано замерли веселі акорди, згасли чарівні мелодії; фантастичний світ тихо згасав. Усі чари кохання й надій одразу зникли, і з того раю неначе випхнув її той, хто утворив для неї той рай, випхнув грубо, по-простацькому, випхув, ще й насміявся.

Світ неначе згасав в Ватяних очах. Ваті здалося, що в хаті ніби смеркає, світ згасає.

Вона дивилась і вже нічого не примічала, нічого не бачила, нічого не чула і не примітила, як вчительша попрощалась, як вона вийшла з хати. Вона машинально подала їй руку, і як тільки вчительша вийшла. Ватя почувтила, що її душить в грудях, давить коло серця. Сльози неначе замерзли в очах на віях, ніяк не могли розтати і вилитись з важких вік. Ватя раптово схопилась з місця, побігла до своєї кімнати, зняла руки вгору й крикнула: «Ой боже мій! боже мій!» Горе каменем давило її в грудях. Сльози підступали, давили в грудях і не могли вилитись. Мати побігла слідком за нею, дуже стривожена горем молодії дівчини.

— Ой, душить мене в грудях! Боже мій! — говорила Ватя і вхопилась обома руками за груди, потім за серце.

— Ватю, дитино моя! Що з тобою? Не вбивайся так! Не він один на світі, не він останній! — говорила мати, а сама почувала, що і в неї заболіло коло серця.

Мати стривожилась. Вона не постерігала, що дочка так дуже закохалась в молодого хлопця. Ватя була потайна. Вона не любила говорити за себе перед другими, таїлась навіть перед приятельками, перед матір'ю. Вона затаїла в своєму серці й своє кохання, затаїла й своє горе. Ватя вдалась в матір своєю вдачею, була непрворна, спокійна, нешвидка й ніби апатична до всього; але під тією байдужістю ховалась нервова й палка вдача її батька, замаскована знадвірньою неповорушливістю та байдужістю.

Ватя впала на постіль і не могла одійти й опам'ятатись. Її щоки зблідли, широко одслонені очі ніби згасли. Вона дивилась на матір і неначе її не бачила. Мати тільки чула нервове хлипання. Так хлипають маленькі нервові діти, коли бувають роздратовані якоюсь недогодою: силкуються заплакати, стогнуть, важко дишуть і потім раптом піднімають нервовий плач. Ватя трохи згодом одразу заголосила. Сльози полились з її очей дрібним дощем. Мати заспокоїлась.

«Виплаче горе слізьми, то й легше стане», — подумала Сусана Уласівна.

— Ватю, голубко! не плач, не вбивайся. Є на світі горе, що й слезами його не виплачеш. Але твоє горе не таке. Поплач, то стане тобі легше на серці. Чи є на світі хоч одна з молодих дівчат, щоб не зазнала таких сліз?

Сусана Уласівна важко зітхнула. Було знати, що й вона колись зазнала такого самого горя, як і її дочка. Вона сіла на стільці в головах у Ваті, підперла щоку долонею й задумалась, її думки повернули в давні-давні часи. коли й вона була така молода, як і Ватя, коли й вона кохала щиро, розпускала золоті мрії без кінця, коли й її ті мрії гріли й манили і... розсипались маревом та й розляглись рожевим туманом.

В хаті було тихо. Нігде не чуть було ні найменшого гуку. Світ зимнього хмарного дня, тихий, молошний, неначе побільшував тишу в хаті. Ватя плакала вже тихіше.

Побачивши, що Ватя почала заспокоюватись, Сусаана Уласівна вийшла з кімнати й звеліла застелять стіл. Наступив час обіду. О. Артемій поїхав десь по ділу до Корсуня й не вертався. Наготувавши все на столі, Сусана Уласівна пішла кликати до обіду Ватю.

— Не хочу я обідати. Нащо мені той обід? Нащо мені саме живоття? Навіщо воно мені здалося? — обізвалась Ватя.

— Ватю, серце, не говори так! І виразки ятратяться, але й гояться; і розтриюджене серце можна загоїть! Мине якийсь час, і воно загоїться, і може сама будеш сміятись з своїх сліз. Ми люде з достатками... Ти ще молода. Чого тобі журиться? — втішала мати, а сама

зажурилась незгірше дочки: вона зазнала, яке то важке та боляче горе серця...

Ватя сіла за стіл і нічого не могла їсти. Вона дивилась у вікно без тями, без думки в голові... І мати їла, як не їла.

— Чи казати за це усе татові, як вернеться додому? — спитала мати в дочки.

— Ні, мамо; краще не кажіть. Тато стурбується, буде сердитись на писаря, не спатиме цілу ніч, — обізвалась Ватя.

— І нам не даватиме спати, — додала Сусана Уласівна.

— Мабуть, скажу я йому за це все аж завтра, коли він приїде ввечері. Ти й без того так стурбована. А сказати правду я думала, що Леонід Семенович тебе любить і тебе свататиме.

— Мамо, не кажіть мені нічого за його! — крикнула Ватя, і в її голосі почувся різкий нервовий батьків голос.

— То й не буду. Тільки заспокойся та не впадай в тугу, моя дитино! Твоє горе ще не велике; це горе ще молоде. Буває горе в житті ще гірше, од котрого й волосся сивіє на голові.

Перед вечором Сусана Уласівна звеліла наставити самовар. Ватя сіла за стіл і випила два стакани чаю. Вона пила чай мовчки, не промовивши й слова. Мовчала й мати, неначе давала волю її горю. Ватині думки пішли ясніше.

«Що ж мені тепер робити? — думала Ватя. — З ким мені доведеться вік вікувати? І де доведеться? І яка моя доля? Що буде з моїм коханням, з моїм серцем, коли він наглузувався, насміявся з мене? А я ж його любила, як свою душу, більше за свою душу; я була рада оддати за його свою душу, своє живоття. Чи доведеться мені кого полюбити так, як я його кохала? Ні! Я неначе оддала йому усю любов до останку, гарячу, щирю любов».

І Ватя ніби заглянула в свою душу й примітила, що любов ще не зникла в серці, що вона ще жевріє. І якби він прийшов до неї, привітно поговорив з нею, вона забула б усі його насмішкуваті вигадки та вихватки, за усе вибачила б йому.

«Він зроду жартовливий. Може, він і тепер розходився тільки з жартами вкупі з сестрою, не пошкодував і мене в жартах. Може, він не такий легковажний чоловік, як на його наговорила вчительша; а може, вона й прибрехала, додала своєї отрутої жовчі», — думала Ватя.

І Ватя почувала, що вона зненавиділа в той час вчительшу од щирого серця.

Цілий вечір Сусана Уласівна сподівалась свого мужа, а він не приїздив. Цілий вечір вона просиділа мовчки з дочкою. Думи за думами сновигали в Ватиній голові й не доходили ні до якого кінця: перед нею в будучині чорніла ніби сумна ніч, не місячна, не зоряна, а хмарна без просвітку осіння ніч.

Вже пізенько полягали вони спати. Ватя спала тривожним сном, неначе дрімала дрімостою. І все їй снівся якийсь неприємний, важкий сон, ніби вона йде понад Россю між двома рядками високих скель узенькою, мов коридор, долиною. Скелі розпечені, аж пашать. Над долиною вузька смуга важкого, хмарного неба. Вона ніби втомилась; їй душно, аж дихати нічим. А вузька темна долина в'ється без кінця, і вона вже йде не долиною, а ніби довгою без кінця темною галереєю. От вона ніби в якихсь печерах, і знов іде, блукає по печерах, а кінця нігде не видно. Коли це в одну мить перед нею в долині заблищав ясний сонячний день. Вона бачить Рось, новий млин, нову греблю. Вона вже йде

пахучими луками, а поруч а нею десь узявся Леонід Семенович...

Ваті стало легше на душі; вона ніби одужала після важкої слабості й крикнула од радості. Радість налила її душу до самого краю. Вона знов стала щаслива... І в той час вона прокинулась. Через двері вона почула легенький стукіт; блиснуло світло. Ватя догадалась, що то приїхав батько.

І знов вона поринула в важку дрімоту й тільки перед світанням заснула міцним, важким молодим сном і встала другого дня пізно.

Вранці, ще як Ватя спала, Сусана Уласівна розказала о. Артемієві, що вона перечула через вчительшу. О. Артемії спанхнув.

— Так от які ці писарі! З мене ж кміта неабиякий. Я знав, що писар гордує мною, але цього я од його жінки не сподівавсь. Ну, потривайте ж! Покажу ж я вам і ступу, і колоду, і вершу! Вилізуть вам боком оті ваші жарти. Тепер начувайтесь ви, падлюки, анцибори, антихристи! Я вас таки доконаю! — репетував о. Артемії і бігав по кімнаті.

— Я вже сердилась вчора, а сьогодні вже й пересердилась, — спокійно говорила Сусапа Уласівна, — мало чого люде не говорять проміж себе. Хіба ж і ми не говоримо про інших? А якби вони прочули од когось, що ми говоримо за їх, що б з того вийшло? Яка б колотнеча скоїлась! Ти не сердься дуже й не вбивайся! Може, вчительша що й збрехала та свого доточила.

— Може, й так, але я цього їм так не подарую. Я розмізчу отого писаря. Вже він і так мене роздратував: чого прошу, то він мені часом і одкоша дає. А хто він? мужик, салдат, якийсь недосвіт. Хіба писаршин брат посватає Ватю, тоді я мушу за все вибачить, — говорив о. Артемії.

— Але ж він хоче п'ять тисяч приданого! — обізвалась жінка.

— А де я йому наберу стільки грошей? Хіба спродаю і коні, і воли, й вози, і ярма, й занози, та й то не виберу п'ять тисяч. Коли хоче брати Ватю, то нехай бере з двома тисячами!

— Я вже бачу, що так він її не візьме. Ватя йому сподобалась, але гроші ще більше йому сподобні, — сказала Сусана Уласівна.

Довго ходив по світлиці о. Артемії, задуманий та сердитий. Самолюбство його було зобиджене. Він вигадував, як би допекти писареві й оддячить та дати здачі за свою обиду.

— Я на його напишу мировому посередникові! Я його під суд оддам! Це ж крутіяка, це ж хабарник, це ж злодій, яких і на світі мало! — репетував о. Артемії, махаючи руками.

— Е! цього не роби. бо це все тебе скомпромітує. Ми тільки почули за його домашню розмову, — заспокоювала його Сусана Уласівна, зроду поміркована й розсудлива, — підожди лиш, що далі буде, та тоді вже й побачимо, що робити, що діять. Вони усі зобидились, що ми їх привітали холодно, що я їм бучної вечері не постачила.

— А я ж для того панича вдосвіта й по вино їздив до Корсуня, жидів постягав з бибехів. А він...

— То що ж, що їздив. Може, ще раз поїдеш для когось іншого, — вмовляла помирлива Сусана Уласівна.

— Ні, так не можна покинуть діла! Ні! Хоч дам йому знати, що й ми знаємо, як вони нас судять та гудять. Напишу до його листа й натякну, нехай буде обачнішим. Наймички

ж чули, як вони нас судять? Вони ж рознесуть по всьому селі, про нас піде поголоска, поговір.

Роздратований тим, що втеряв зятя, і тим, що писар з жінкою обговорюють його, о. Артемій цілий ранок був сердитий. Йому схотілося їсти, а самовар був неготовий. Наймичка опізнилась з самоваром. О. Артемій побіг до пекарні, вилаяв наймичку. Наймичка з переляку вхопила самовар і побігла з ним в столову. Комфорка й покришка злетіли з самовара й брязнули об підлогу. Це ще гірше роздратовало нервового о. Артемія.

На столі валявся ніж. Ватя забулась сховати його в шафу.

— Чого це тут ніж лежить!?! — крикнув о. Артемій. — І чом ви не кладете ножів на своє місце?

Він вхопив ножа, мов свого ворога, поніс до шафи й ткнув його на полицку. На верхній полиці стояла тарілка з покраяною паляницею. Він зачепив тарілку, і тарілка брязнула об підлогу й розбилась на дріб'язки. Шматки й скибки паляниці розсипались.

— І наставляють же, господи, оцих тарілок з самого краєчку! Хто це поставив тарілку з краєчку та й не засунув на полицю? — кричав сердито о. Артемій.

— Та годі вже тобі! Сідай лишень за стіл та мерщій пий чай, бо ти голодний, — говорила Сусана Уласівна.

О. Артемій зібрав черепки, одніс до пекарні й швиргонув їх до порога. Йому здалося, що він ніби шпурляє ті черепки або на писаря, або на писаршу. Він вернувся в столову й виніс на тарілці шматок сала. Одрізвавши пів четвертини од шматка сала о. Артемій почав їсти його з хлібом. Коли гляне він у вікно, по дворі ходять телята.

— Ой боже мій! хтось телята випустив! І хто то випустив телята з хліва? Ой лишечко! Ще позлучаються з коровами та виссуть їх! — крикнув о. Артемій.

Він схопився з місця й прожогом побіг на ганок. Жінка побігла за ним слідком.

— Та годі вже тобі гуркотить! Сідай та пий чай! Господи милостивий! Горе мені з такою людиною! — говорила Сусана Уласівна, біжачи за о. Артемієм.

— Омельку! Карпе! Де це в нечистого подівались ті наймити? Заженіть телята в хлів! — кричав о. Артемій, стоячи на ганку в одному кафтані.

Але ні Омелька, ні Карпа не було на той час ні в дворі, ні в клуні. Ні Омелько, ні Карпо не обізвались. О. Артемій вхопив ломаку й хотів бігти заганяє телята. Жінка вхопила його за руку.

— Одже ще застудишся! Геть покинь оту ломаку та йди до хати! Чи то ж годиться благочинному ганяється з ломакою за телятами? — крикнула вона на чоловіка й потягла його за руку в прихожу. — Піду пошлю наймичку, то й позаганяє телята й без тебе, — сказала Сусана Уласівна.

— А боже мій милостивий! Скрізь непорядок, нелад. І наймити десь порозходились, і телята порозходились, — бідкався о. Артемій.

— Та то твої нерви порозходились та розторгались! Йди та пий чай! — говорила до його Сусана Уласівна.

О. Артемій сів за стіл і почав пити чай. Од шуму та крику Ватя прокинулась, одхилила двері з своєї кімнати й тихо спитала в матері:

— Чи то тато вже гуркотить? Аж мене збудив. Я спросоння аж жахнулась.

— Та гуркотить та товчеться! Хіба ж ти його не знаєш? Це найшло на його оте лихо,

то вже буде гуркотіть та торохтіти цілий ранок. Не виходь і очей не показуй, поки не нап'ється чаю. Не буде нікого в хаті, то й не буде до кого чепляться. Швидше викричиться, то й перестане, — сказала до дочки Сусана Уласівна.

О. Артемій сидів за столом і репетував. Він в такі години думав голосно, певно для того, щоб вигуркотітись.

— Ну, я писареві цього так не подарую! Я тут пастир! Я тут духовний отець, а він мене ганить та обносить перед слугами, перед моїми духовними овечками. Цього попускать не можна! Не можна! На похиле дерево й кози скачуть. Я тобі не похиле дерево! На мене не вискочиш, їй-богу, не стерплю! Хоч напишу до його та дам знати, що я за все дізнавсь, що там в його хаті вчора мололи язиками.

О. Артемій покинув півстакана недопитого чаю, кинувсь до письмового стола, вхопив листок паперу й написав до писаря коротеньку записку:

«Шановний Леонтію Петровичу! коли ви що говорите за мене, за мою жінку та за мою дочку, то зачиняйте двері в пекарню. Ви забули приказку, що «в хаті часом і стіни слухають, і піч слухає»; через те й виходить, що секретів ніхто не знає, «тільки одна баба та уся громада», як кажуть в приказці. Бувайте здорові, їжте борщ з грибами — держіть язик за зубами».

О. Артемій покликав наймита й одіслав записку до писаря. Наймит увійшов в писареву пекарню й передав записку писареві. Писарша саме тоді нагнулась над лавою проти печі й кришила в ринку сало на вишкварки до каші. Куховарка поралась коло припічка за спиною в писарші й, нагнувшись, заглядала в піч. Пекарня була така маленька та тісна, що писарша й куховарка, понахилившись, ледве не черкались одна об другу.

Писар узяв записку. Двері в пекарню були одчинені. Писарша гукнула через одчинені двері:

— А що там пише до тебе благочинний?

Писар голосно прочитав записку, щоб і писарша з пекарні чула. Прочитавши лист, він тільки тоді схаменувся й зирнув на одчинені в пекарню двері.

— Еге! Я вже догадуюсь, за яку це піч він пише! Ця піч не тільки з вухами та плечима, але й з очима й язиком, та ще й гострим, як бритва. Я-бо думаю, чого вона так весело поглядала на наші вікна! А в неї, як тільки в серці заведеться гадюка, та ще й люта й куслива, тоді в неї й очі стають великодні... — говорила писарша до писаря через двері.

Куховарка, стоячи коло печі, все чула й осміхнулась. Леонід Семенович став на порозі й через поріг узяв сестру за лікоть, потяг у світлицю, а потім причинив двері. Писарша держала в одній руці ніж, а в другій — сало.

— От туди! Куди ж я оце буду кришити сало? — сказала писарша до брата.

— Про мене, криши мені в рот, бо я вже їсти хочу, тільки бога ради зачиняй двері в пекарню, коли будлі-що говориш про когось, бо піч і справді з очима, і з плечима, і навіть з ногами! — сказав Леонід Семенович.

— От тобі й на! То це в благочинного знають все дочиста, що ми верзли вчора ввечері? — сказала писарша.

— А мабуть, знають, — сумно обізвався писар, — адже ж чула, що пише благочинний?

— Це Наталія Корніївна! Це вчительша! Це її язичок вже розбрехав про нас. Та й

швидка ж! Вчора ввечері ми базікали, а сьогодні в благочинного вже чисто все знають!.. — говорила писарша.

— Та то її куховарка вчора ввечері сиділа отутечки в пекарні, як ми говорили, — сказав писар. — А! погано, Тетяно! Погано, нігде правди діть.

— От тобі й на! Тепер мені буде сором і очі показать до благочинного, коли в вас заходять такі сварки та змагання, — обізвася Леонід Семенович.

— Тепер так: або йдіть до благочинного та зараз сватайте Ватю, і тоді усе піде на мир; або робіть, як знаєте! — сказав писар.

— А! шкода! А! так погано якось випало! Та й я наговорив вчора три мішки гречаної вовни... Певно, вони й за це вже знають, — обізвася Леонід Семенович.

— Та вже ж знають, хоч, може, й не все таки до словечка, — сказав писар.

— А я таки думав сватать Ватю: була надія, що виторгую-таки п'ять тисяч в о. Артемія. А тепер... тпру! або ні тпру, ні ну! — жартував Леонід Семенович. — Поміж ворогами трудно потраплять.

Писарша одчинила двері в пекарню, заглянула в ринку й крикнула:

— От туди! Кіт поїв сало! І ще один ворог на додачу! От і потрапляй поміж ворогами. А, проклята котяка!

І писарша тріснула kota по спині з усієї сили. Кіт з переляку сховався під піччу.

Леонід Семенович задумавсь. Жартовливість та веселість одразу неначе стекла з його, як стікають краплі води з гуски, коли вона вийде з води на берег. В його серці заворушилось таке почування, ніби він несподівано щось втеряв: йому здавалось, ніби хтось несподівано вкрав у його коні й воли, вкрав п'яніно, повиносив з хати дорогий сервіз, дорогі убори, забрав гроші, ще й викрав і завіз кудись саму Ватю. Це неприємне почування навело на його душу задуму й навіть смутку. Він сів на стільці й задумався, схиливши голову. Йому стало шкода, що перший план в житті, задуманий ним і начерканий хоч неясними фарбами, неясними лініями, порвався несподівано й нагло, неначе той план був витканий з павутиння, неначе один пустотливий подих легкого вітру пошматував його й розніс на всі боки.

Писар сидів за столом, спершись ліктем об стіл. Перед ним лежав лист благочинного. Він пильно дивився на той лист. Десятий раз писареві гострі очі перебігали той лист од початку до кінця. Перший раз він прочитав той лист і навіть осміхнувся, неначе він прочитав якусь пустеньку бомагу в волості. Але перебігаючи очима написане вдруге, втретє, писар неначе набирився злості, як суха губка помаленьку всисає вогкість. Його вдача була дрява, неворушлива. Він був неговорючий, любив більше мовчати, ніж говорити. Його душа запалювалась помаленьку, як запалюються в печі сирі дрова. Але писар був з тих вдач, в котрих як тільки раз запалився огонь, то вже не згасав до суду, до віку. Писар був завзятуший, запеклий, нездатливий чоловік.

Писар почувив, що в йому запалюється злість, що вона пускає в його душі корінці й паростки та все глибше та ширше. Він супив свої густі брови, а його жилаві, мохнаті пальці стулялись в кулаки.

Весела писарша, впоравшись в пекарні, вбігла в світлицю.

— Чого це ви понадувались, як індики, та й сидите мовчки, неначе води в рот набрали? Може, так здорово їсти хочете? — спитала писарша.

— Буде баталія з о. Артемієм, — сумно промовив писар неначе сам до себе, — це вже благочинний вистрелив на мене з рушниці.

— Ото яке лихо! Куди ж пак! Як о. Артемії почне баталію, то й я викочу свою гармату та й вистрелю й на його, і на вчительшу, — щебетала писарша.

— Ну, ти вже краще не викочуй своєї гармати й не стріляй! Але коли й стрілятимеш, то причиняй-бо двері в пекарню! — крикнув писар, перебігши десятий раз лист о. Артемія, де було написано про ті двері.

Писар кинув такий звірючий погляд на жінку, що та швиденько зачинила двері й прикусила язика.

— Він і передніше колись на мене стріляв вже не раз, але я змовчував, — сумно заговорив писар, — потім він був став ласкавий до мене, а це знов бахнув на мене з гармати.

— Та це вчительша бахнула на нас. Я носом чую її підступи та підкопування під нас, — говорила писарша.

— Вчительша вчительшею, а це річ сама по собі, — бубоню писар ніби собі під ніс, — але я не з таківських, щоб підставлять свого лоба під кулі. Не діжде він того!

В писаря очі розплющились. Він глянув на жінку широко розплющеними злими очима й луснув з усієї сили кулаком об стіл.

— Я в Горобцівці нікому не наймит. Я тут пан! Я тут благочинний! Я нікому не буду тут кланятись! — крикнув писар і знов вдарив з усієї сили об стіл. Він не вважав на інтереси Леоніда Семеновича. Ради злості й своєї помсти він був ладен усім й усіма пожертвувати; бо не вмів вибачати — і нікому не вибачав.

Писар замовк. Мовчала й писарша. Леонід Семенович сидів і думу думав. Сонце весело світило в три вікні світлиці, грало блиском на білому снігу. Світлиця, уся ніби помальована, аж сміялася й вікнами, і зеленим листом герані на вікнах, і зеленими стільцями, і золотими рамами. і вишиваними рушниками на образах. Серед срібlistого блиску од сонця й снігу весела світлиця яро ясніла, мов писанка весною на Великдень, і неначе сміялася з сумних та задуманих обличчів та похилених голів.

— Нумо вже обідати, абощо! — обізвалась писарша. — В мене вже обід готовий: я вже їсти хочу; а то ще й обід. перестоїть.

І мовчки вона поставила тарілки на стіл. Мовчки сіли вони усі троє за стіл і пообідали, ледве перемовляючись кількома словами.

Незабаром по обіді Леонід Семенович почав збиратись в дорогу. Якось невесело він збиравсь їхати додому. Невесело й розпрощався він з сестрою та зятем. Писар був сумний, як осіння ніч.

— Як же це буде в вас з благочинним. Леонтію Петровичу? Чи будете битись, чи миритись? — спитав молодий Панасенко в писаря на прощанні.

— Ще побачимо, чий батько дужчий. Я йому сам не здамся абияк! Я на мир сам не піду. Не вмю запобігати в когось ласки. Як мене ніхто не зачіпатиме, то й я нікого не зачеплю. А хто мене зачепить колесом, тому я й воза потрощу... — сказав писар, дивлячись просто в вічі Леонідові Семеновичу.

Писареві було зрозуміло, що Леонід Семенович натякав на мир з благочинним, що він не покидав своїх планів на Ватю, але для свого самолюбства, для своєї нездатливості він

був ладен не вважати навіть на інтереси свого родича.

— Поживемо — побачимо, що далі буде, — сказав Леонід Семенович на прощанні.

І весело він розпрощався з родичами, вийшов з хати й сів на мальовані санки.

«Може, воно в їх перетреться, перемнеться — та й так минеться. Влітку навідаюсь в Горобцівку до сестри. Може, зять ще й помириться з о. Артемієм. Якийсь час мине, то й Ватя забуде, що я сміявся з неї. Може, о. Артемії надумається та й роздобуде тисячок п'ять для своєї доні. Може, може...»

А коники несли санки по гладенькій, як скло, дорозі. Санки, мов човен на бистрині» ніби пливли тихо, швидко й плавно й, ніби колиска, заколихали молодого панича. Леонід Семенович задрімав, думаючи думу про недавні неприємні події в Горобцівці.

«Була весела Горобцівка, а на цей час чогось стала смутна», — думав молодий панич, дрімаючи в теплому кожусі.